

tur, der aldrig gjorde Noget godvillig, og om hvem man forudsatte, at han hellere vilde øve Bøld imod Rettens Folk end efterkomme den affagte Dom, og den unge Herredsfoged, som var høist bekymret over at skulle debutere med en saa vanffelig Undergiven, valgte den snilde Udvei at lade sin Fuldmægtig udføre Forretningen. Fuldmægtigen kom ogsaa hjem om Aftenen og havde meget rigtigt faaet Dommen erøperet og Pengene betalte, og da Dommeren spurgte, hvorledes han havde faaet Bugt med den stridige Domsældte, saa lod Svaret: So, den Paagjældende, mod hvem Dommen var gaaet, havde forlangt, at der skulde tilføres i Protocollen, at det var en høist uretviis og uretfærdig Dom, Høiesteret havde fældet, paa det Vilkaar vilde han betale. Og saa kom der til at staae i Retsprotocollen: „For Dommeren mødte den og den Fuldmægtig, som, efterat have erkjendt, at den ergangne Høiesteretsdom var i alle Maader uretviis og uretfærdig, erøperede samme og modtog det paa-dømte Beløb.“ Pengene vare komne ind, men Rettens Majestæt var given til Priis. Det forekommer mig nu, at Vedtagelsen af den Beslutning, der her er bragt i Forslag, ganstke vil være et Sidedestykke til hiin Protocoltilførsel. Den udtaler en saadan Forudsætning om den hele constitutionelle Form, der er brugt ved Lovforslagets Behandling i det andet Thing, at det vil staae i den stærkeste Modstrid med denne Tilkjendegivelse, hvis Rigsdagen nu virkelig gaaer hen og udræder, hvad der skal udredes efter den ergangne Dom. Den hele Maade, hvorpaa denne Beslutning er affattet, er saaledes, at Folkethinget derved i Grunden giver sig selv Afslad for en formel Brøde, for en Overtrædelse af de constitutionelle Former. Men denne Afsladsmyndighed besidder Folkethinget ikke. Folkethinget er ude af Stand til paa eengang at sige, at der er begaaet en Feil og at give Afslad derfor, og Sagen bliver ikke bedre, om man med det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgfreds (Krabbe) vælger et fremmed Ord og kalder denne Afslad for „Indemnitet“, thi Indemnitetsbeslutninger ere Beslutninger, som vedtages af den samlede Lovgivningsmagt. Her derimod er der Tale om en af Folke-

thinget alene næsten i motiveret Dagsordens Form udtalt Tilkjendegivelse, hvorved det giver sig selv Afslad for Synder, — som det er ifærd med at begaae. Det er ikke engang Afslad for Synder, der ere begaaede, thi vi have ikke Magten til at tilgive Landstthinget, vi kunne ikke dispensere det fra Følgerne af dets Handlinger, men det er Afslad for en Handling, vi selv staae i Begreb med at udføre, og det bliver dog selv i den katholske Kirke anseet for at være den mistligste Form af Afslad, at den, der er ifærd med at begaae en Synd eller noget Urigtigt, først henvender sig til Præsten og faaer Afslad for, hvad han har ifinde at gjøre. Det forholder sig fremdeles ikke saaledes, at der efter vor Afgjorelse skulde komme en anden Afgjorelse, at den høitæredede Formand endnu har frie Hænder til, efterat Beslutningen er vedtagen eller efterat den er forkastet, at bestemme, om Sagen skal gaae videre eller ikke, og den Forudsætning, hvorfra saavel det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgfreds (Krabbe) som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) gif ud med Hensyn til Formandens Stilling er, jeg maa tillade mig at bemærke det, fuldstændig urigtig. Det er jo altid lidt vanffeligt at tale om Formandens eventuelle Beslutninger, men det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgfreds, der aabnede Debatten, faae sig ikke hindret fra at komme ind paa dette Punkt; skjøndt han begyndte med at sige, at, hvad Formanden vilde eller ikke vilde, var Noget, han aldeles ikke vidste, og som han derfor ikke kunde sige Noget om, saa indlod han sig dog med stor Føireidighed paa at omtale den Beslutning, som den høitæredede Formand eventuelt kunde have at tage. Følgelig troer jeg, det maa være berettiget ogsaa fra den anden Side at drøfte dette Spørgsmaal og undersøge, om den høitæredede Formand virkelig i denne Henseende har nogen Beslutning at tage udover den, som han allerede har fattet, og det er dette, jeg tillader mig at benægte. Da der høitæredede Formand ved Sagens Anmeldelse her fra Landstthinget tog en constitutionel Reservation med Hensyn til de Former, hvori denne Sag nu blev ham forebragt, da førstod jeg dette som en Tilkjendegivelse af, at